FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 19. januar 1988 *

Høje Domstol.

1. Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 25. oktober 1985, har Rudolf Misset, der har været tjenestemand i Rådet for De Europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af a) beslutningen af 9. januar 1985, hvorved Rådets generalsekretær meddelte ham en irettesættelse i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 86, stk. 2, litra b), og artikel 87, stk. 1, og b) generalsekretærens afgørelse af 19. juli 1985 om at afvise den klage, som sagsøgeren havde indbragt over denne sanktion.

De faktiske omstændigheder i sagen er følgende. I løbet af sommeren 1984 var Misset, som var jurist-lingvist i lønklasse LA 7, fraværende fra sit arbejde i alt 32 dage, nærmere bestemt fra den 18. juli til og med den 3. august, fra den 12. august til og med den 7. september samt den 17. september. Hvad angår den første fraværsperiode, hævdede sagsøgeren at have været syg, men undlod rettidigt at fremlægge en lægeattest herom, som foreskrevet i artikel 59, stk. 1, andet afsnit (jeg bemærker her, at Misset anlagde sag til prøvelse af den afgørelse, hvorved dette forhold blev bebrejdet ham, og at denne sag blev afvist af Domstolen som for sent anlagt, dom af 15. januar 1987, sag 152/85, Sml. s. 223). Klagepunktet mod sagsøgeren, for så vidt angår den anden fraværsperiode, er, at han ikke genoptog sit arbejde på trods af, at han — angiveligt som følge af økonomiske vanskeligheder — ikke gennemførte en rejse til det land, Grækenland, hvor han i form af tjenestefrihed havde fået tilladelse til at deltage i et sprogkursus. Endelig skyldtes fraværet den 17. september ifølge Misset, at han tog fejl med hensyn til antallet af sine feriedage.

Den 25. september havde sagsøgeren en samtale med fem overordnede, chefen for den nederlandske sprogafdeling, T'Kindt, chefen for sprogtjenesten, Motte, generaldirektør Weinstock, direktør Gueben og ekspeditionssekretær Pisters. Som det fremgår af en skrivelse fra Weinstock, som blev fremsendt samme dag til Gueben, understregede Weinstock alvoren af Misset's optræden og meddelte ham, at han agtede at indstille til generalsekretæren, at denne i sin egenskab af ansættelsesmyndighed traf en disciplinær foranstaltning over for ham. Tilsyneladende forsøgte Misset ikke ved denne lejlighed at forsvare fraværsperioderne. Nogle dage senere (den 9. oktober 1984) meddelte Gueben sagsøgeren, at han havde besluttet, at denne foreløbig ikke ville kunne deltage i nogen form for faglig uddannelse, hvilket skulle gælde »indtil det bliver afklaret, hvilke følger det vil få«, at sagsøgeren havde misbrugt den tjenestefrihed, han havde fået med henblik på at deltage i det nævnte sprogkursus i Grækenland.

Den 8. januar 1985 blev Misset efter at have fået meddelelse herom telefonisk nogle timer forinden indkaldt af generalsekretæren

* Oversat fra italiensk.

til en samtale for at blive hørt, idet Gueben, Motte og T'Kindt var tilstede under samtalen. Generalsekretæren meddelte sagsøgeren, at han agtede at pålægge ham en disciplinær sanktion i form af en irettesættelse og spurgte ham, om han havde noget at fremføre i denne forbindelse. Da Misset fik det indtryk, at generalsekretæren allerede havde besluttet at pålægge ham den nævnte sanktion, hvorfor han betragtede det som formålsløst at fremføre noget til sit forsvar, meddelte han, at han ikke havde nogen bemærkninger. Den 9. januar meddelte ansættelsesmyndigheden formelt sagsøgeren en irettesættelse. En af sagsøgeren den 4. april 1985 indbragt klage over denne foranstaltning blev afvist af generalsekretæren den 19. juli 1985.

2. Til støtte for sin annullationspåstand har Misset fremsat to anbringender, hvorved han gør gældende, a) at der er sket en tilsidesættelse af princippet om retten til forsvar, som er knæsat i artikel 87 i og bilag IX til vedtægten, og b) at begrundelsen til beslutningen er mangelfuld og selvmodsigende. Det første anbringende omfatter fem klagepunkter. Misset gør gældende, a) at han ikke modtog nogen skriftlig meddelelse om, hvad der blev bebrejdet ham, og om, at man i denne forbindelse agtede at indlede en disciplinær forfølgning mod ham, b) at han blev indkaldt for sent til samtalen den 8. januar 1985, c) at han som følge af, at han ikke fik meddelelse om baggrunden for indkaldelsen og blev indkaldt med for kort varsel, ikke havde mulighed for i tilstrækkeligt omfang at forberede sit forsvar og lade sig bistå af en advokat, d) at han ikke blev hørt som foreskrevet i vedtægtens artikel 87, og e) at han ikke modtog noget referat af sin samtale med generalsekretæren.

Hele sagsøgerens argumentation støtter sig på den opfattelse — hvorved han påberåber sig dommen af 17. december 1981 (Demont mod Kommissionen, sag 115/80, Sml. s. 3147) — at principperne om retten til forsvar og om kontradiktion skal overholdes, ikke alene for så vidt angår procedurer for disciplinærrådet, jfr. reglerne herom i bilag IX til vedtægten, men også i forbindelse med den særlige procedure, som gælder i henhold til vedtægtens artikel 87, stk. 1, for så vidt angår disciplinære sanktioner i form af skriftlig advarsel eller irettesættelse.

Rådet bestrider rigtigheden af denne fortolkning. Sagsøgte gør gældende, at der ikke i forbindelse med den procedure, som jeg vil betegne som »forenklet«, er nogen ufravigelig pligt til at iagttage samtlige de retsbeskyttelsesgarantier, som er foreskrevet i bilag IX. Det anføres at fremgå af dommen i Demont-sagen, at tjenestemanden blot har krav på »de væsentlige beføjelser, der følger af retten til forsvar«. Under henvisning til Domstolens dom af 11. juli 1985, de forenede sager 255 og 256/83 (R. mod Kommissionen, Sml. s. 2473, præmisserne 17 og 18), gør Rådet endvidere gældende, at der ikke foreligger nogen bestemmelse, hvorefter der består en pligt til at give skriftlig meddelelse om, at en disciplinær forfølgning vil blive indledt.

3. Efter min opfattelse strider det af Rådet anførte mod ordlyden af de nævnte bestemmelser og de reale hensyn, der ligger til grund for dem, således som Domstolen har fortolket bestemmelserne i dommen i Demont-sagen. I præmis 9 i denne dom hedder det således, at »der... hverken i vedtægtens artikel 87, vedtægtens bilag IX, eller i de to nævnte bestemmelser betragtet under ét, [er] grundlag for at anlægge en sondring mellem de forsvarsmidler, der tilkommer tjenestemanden under disciplinærsagen, beroende på om sagen indbringes for disciplinærrådet, eller beroende på den mere eller mindre alvorlige karakter af den sanktion, som kan tænkes anvendt mod tjenestemanden«. I præmis 10 i dommen udtalte Domstolen endvidere, at den modsatte fortolkning ville føre til et »uantageligt resultat«, idet »tjenestemanden under enhver anden disciplinærsag end de i... bilag IX omhandlede ville blive berøvet de *væsentlige beføjelser*, der følger af retten til forsvar, og dermed i rea-

liteten ville blive berøvet denne ret« (min understregning).

Det fremgår efter min opfattelse klart af disse udtalelser, at Domstolen anser *samtlige* de retsbeskyttelsesgarantier, der indgår i princippet om retten til forsvar, som »væsentlige beføjelser«, og at det ville være udtryk for vilkårlighed, såfremt man tillagde princippet om kontradiktion en mere begrænset rækkevidde, for så vidt angår den forenklede procedure. Den eneste forskel mellem de to former for disciplinær forfølgning er jo, at ved proceduren for disciplinærrådet bør tjenestemandens rettigheder sikres »*med desto større* strenghed« (præmis 11 i dommen, min understregning), idet denne form for disciplinær forfølgning kan føre til mere alvorlige sanktioner. Hele problemet indskrænker sig derfor til et spørgsmål om den nævnte større strenghed, og anderledes kan det da heller ikke være, såfremt man lægger udtalelsen i præmis 12 i dommmen til grund, nemlig at retten til forsvar er et »grundlæggende retsprincip«, der som sådant i enhver henseende skal overholdes på alle punkter.

For det andet er Rådets henvisning til dommen i sagen R. mod Kommissionen ikke relevant, idet problemet i denne sag ikke var, at sagsøgeren ikke havde fået skriftlig meddelelse om klagepunkterne mod ham, men at han ikke havde fået udleveret de relevante sagsakter. De her omhandlede forpligtelser har således ikke den samme karakter. Ganske vist har den pågældende tjenestemand i henhold til artikel 2 i bilag IX krav på at blive gjort bekendt med sagens akter, men det er klart, at han selv må tage initiativ hertil. »Så længe [tjenestemanden] ikke selv har indgivet anmodning derom«, er administrationen således ikke forpligtet til at tilstille ham sagens akter (præmisserne 17 og 18 i den nævnte dom).

4. Misset's klagepunkter må vurderes i lyset af disse principper. Som bekendt gør sagsøgeren i første række gældende, at han ikke forud fik nogen skriftlig meddelelse om administrationens klagepunkter mod ham og om, at man på grundlag af disse agtede at indlede en disciplinær forfølgning.

Der må gives sagsøgeren medhold i det anførte. Som jeg lige har redegjort for, har en tjenestemand i forbindelse med den forenklede procedure krav på de retsbeskyttelsesgarantier, der fremgår af bilag IX. Han skal således ikke alene »forinden høres«, som foreskrevet i artikel 87, stk. 1, andet punktum, men har derudover efter artikel 1 i bilag IX krav på en skriftlig meddelelse fra ansættelsesmyndigheden, »i hvilken de forhold, der påklages, og eventuelt de omstændigheder, under hvilke de er begået, klart angives« (tilsvarende regler gælder i øvrigt i mange nationale retsordener, jfr. for italiensk rets vedkommende Virga: *Diritto amministrativo*, bind 1, I princìpi, Milano 1983, s. 148 til 150, og for fransk rets vedkommende Salon og Savignac: *La fonction publique*, Paris 1985, s. 273 til 275).

Når Misset ikke fik nogen meddelelse som omhandlet, er hans rettigheder derved blevet krænket, hvilket berører gyldigheden af den disciplinære forfølgning mod ham. Det er herefter ufornødent at undersøge de øvrige klagepunkter henhørende under det første anbringende samt det andet anbringende fra sagsøgeren, idet det allerede anførte er tilstrækkeligt til, at det må fastslås, at den på grundlag af den disciplinære forfølgning trufne beslutning bør annulleres.

5. Jeg skal herefter sammenfattende foreslå, at den af Rudolf Misset anlagte sag antages til realitetsbehandling, og at Rådets generalsekretærs beslutning af 9. januar 1985 om at pålægge sagsøgeren en disciplinær sanktion i form af en irettesættelse som anført annulleres.

Rådet, der har tabt sagen, bør dømmes til at betale sagens omkostninger.